

Sygn. akt I C 135/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Aleksandra Gawlas

Protokolant: stażysta Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa M. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 25 000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 9.01.2014r. do dnia 31.12.2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 3 017 zł (trzy tysiące siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pozwanemu (...) S.A. w W., aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu kwotę 650 zł (sześćset pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem części opłaty od pozwu, od której uiszczenia zwolniony został powód;
4. nakazuje Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Kędzierzynie – Koźlu wypłacić pozwanemu (...) S.A. w W. kwotę 212,27 zł (dwieście dwanaście złotych 27/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej na poczet opinii biegłego.

Sygn. akt I C 135/14

UZASADNIENIE

M. W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od (...) S.A. w W. kwoty 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia, w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych na skutek tragicznej osoby najbliższej. Żądał nadto zasądzenia odsetek ustawowych od wskazanej kwoty od dnia 09.01.2014r., do dnia zapłaty. Wniósł również o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, w kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 4.800 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Podstawy prawnej roszczenia powód upatrywał w treści art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. Jak argumentował, w dniu 03.01.2007r., na skutek wypadku drogowego, spowodowanego przez A. Z., który naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, śmierć poniósł brat powoda A. W. (1). W chwili wypadku zmarły miał zapięte pasy bezpieczeństwa, na co wskazuje protokół oględzin oraz sekcja zwłok. Powoda z bratem łączyła niezwykła więź. Pomiędzy nimi była różnica wieku zaledwie 2 lat. Do chwili wypadku powód mieszkał z bratem. Mieli wspólne zainteresowania i plany na przyszłość, ufali sobie. Powód nie miał innego rodzeństwa, przez co tym bardziej czuł się związany z bratem.

Informacja o śmierci brata była dla powoda szokiem. Załamał się, przez długi czas nie był w stanie normalnie funkcjonować. Musiał korzystać z pomocy psychologa. Powód, mimo upływu czasu, nadal tęskni za bratem. Wyrokiem karnym Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 11.06.2007r., został stwierdzony przebieg wypadku, sprawstwo i wina A. Z.. W dacie zdarzenia sprawca wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy zawartej z pozwanym. Powód zgłosił pozwanemu roszczenie o wypłatę kwoty 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata. Pozwany, decyzją z dnia 08.01.2014r. odmówił wypłaty żądanej kwoty. W tych okolicznościach, roszczenie o zadośćuczynienie, jest w pełni usprawiedliwione. Żądanie zapłaty odsetek ustawowych powód uzasadnił treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., wskazując, że decyzja pozwanego z dnia 08.01.2014r. była kończącą proces likwidacji szkody.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu. Pozwany w pierwszej kolejności zarzucił, że roszczenie powoda o zasądzenie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. jest niezasadne, albowiem w świetle postanowień art. 34 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z ubezpieczenia OC przysługuje wyłącznie odszkodowanie. Roszczenia z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. wykraczają poza wskazane w tym przepisie następstwa czynu posiadacza lub kierującego pojazdem. Obowiązek odpowiedzialności odszkodowawczej wobec osób trzecich w takim wypadku, uregulowany został wyczerpująco w art. 446 k.c. Pozwany zakwestionował nadto możliwość zastosowania art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w przypadku, gdy śmierć osoby najbliższej nastąpiła przed dniem wejścia w życie tego przepisu, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie. Podkreślił, że nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego aprobującego taką możliwość. W dalszej kolejności podniósł, że przyznana kwota zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i doprowadzić do wzbogacenia. Jakkolwiek śmierć brata była dla powoda ogromnym zaskoczeniem wywołującym poczucie straty i osamotnienia, to jednak nie wykazał on, że wstrząsnęła podstawami jego egzystencji czy wywołała skutki, które uniemożliwiłyby normalne funkcjonowanie. Po śmierci brata powód nie stał się osobą samotną, zamieszkiwał z rodzicami, na których pomoc i wsparcie mógł liczyć. Powód nie wykazał, że w związku ze śmiercią brata nastąpiła jakakolwiek dezorganizacja jego życia osobistego czy szkolnego, a później zawodowego czy wreszcie, że zmagał się z problemami natury psychicznej, miał depresję czy stany lękowe. Natomiast, naturalna w takich okolicznościach, żaloba, w ocenie pozwanego, nie jest wystarczającą podstawą do przyznania zadośćuczynienia. Dlatego, dokonując oceny krzywdy doznanej w wyniku śmierci osoby bliskiej należy stosować kryteria jak najbardziej obiektywne, a w jak najmniejszym stopniu należy opierać się na subiektywnych odczuciach pokrzywdzonego. Pozwany podniósł nadto, że poszkodowany przyczynił się do zdarzenia, albowiem z notatki urzędowej policji, zeznań świadka E. K. oraz sprawcy A. Z. wynika, że brat powoda w chwili zdarzenia nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Na koniec pozwany sprzeciwił się żądaniu powoda zasądzenia dwukrotnej stawki minimalnej z tytułu zastępstwa prawnego. Jak podkreślił, sąd może przyznać wynagrodzenie wyższe, jeżeli uzasadnia to rodzaj i stopień zawilości sprawy oraz niezbędny nakład pracy pełnomocnika w toku procesu. Tymczasem czynności podjęte przez pełnomocnika powoda mieszczą się w granicach jedynie zwykłej staranności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03.01.2007r. pomiędzy miejscowościami S. i P., kierujący pojazdem marki F. (...) A. Z., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc z nadmierną prędkością i nie dostosowując jej do warunków drogowych, stracił panowanie nad pojazdem, wpadł w poślizg, co skutkowało dachowaniem pojazdu i uderzeniem w przydrożne drzewo. W wyniku zdarzenia śmierć poniósł pasażer samochodu F. (...) A. W. (1) – brat M. W.. W chwili wypadku A. W. (1) miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

Wyrokiem z dnia 11.06.2007r. Sąd Rejonowy w Raciborzu w sprawie sygn. akt II K 468/07, uznał A. Z. winnym popełnienia przestępstwa z art. 177 par. 2 k.k., którego następstwem była śmierć A. W. (1) i skazał sprawcę wypadku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Dowody: akta sprawy II K 468/07 Sądu Rejonowego w Raciborzu.

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

bezsporne

W dacie zgonu A. W. (1) miał 16 lat, natomiast M. W. – 13 lat. Bracia mieszkali wspólnie z rodzicami U. W. i B. W., zajmując mieszkanie w budynku wielorodzinnym, w miejscowości C.. Dzielili wspólnie pokój. Byli ze sobą bardzo zżyci, spędzali razem wiele czasu. A. W. (1), jako starszy z rodzeństwa, opiekował się M. W., odprowadzał go i przyprowadzał ze szkoły, pomagał odrabiać lekcje. Kiedy chłopcy otrzymali od rodziców komputer, A. W. (1) nauczył powoda jego obsługi od podstaw i jednocześnie zainteresował informatyką. Później często wspólnie spędzali czas przy komputerze. Grali ponadto w piłkę nożną, bawili się w chowanego, grali w karty. M. W. towarzyszył bratu podczas jego spotkań z kolegami, pomagał w organizacji dyskotek szkolnych, w tym w obsłudze sprzętu muzycznego. A. W. (1) był dla powoda wsparciem, zwierzał mu się, np. kiedy rodzice go strofowali.

Powód bardzo silnie przeżył śmierć brata. Razem z rodzicami był na miejscu wypadku w dniu 03.01.2007r. Słyszał słowa ratownika, który poinformował jego rodziców, że brat A. nie żyje. Po powrocie do domu powód zamknął się w pokoju i płakał. Nie odzyskał już tej radości dzieciństwa, jaką miał przed wypadkiem A. W. (1). Zgon starszego brata trwale i głęboko zmienił stan emocjonalny powoda, co przejawiało się problemami ze snem, zamknięciem się w sobie, zdystansowaniu wobec otoczenia. Wystąpienie cech introwertycznych u powoda zauważyła jego nauczycielka. Poinformowała matkę chłopca, że ten izoluje się, jest smutny. Na stan emocjonalny powoda wpływała również związana ze śmiercią A. W. (1) atmosfera w domu rodzinnym. Rodzice chłopca przeżywali traumę, matka zapadła na depresję. Nie rozmawiali o A. W. (1), nawet nie wymawiali jego imienia. Powód czuł się bardzo osamotniony. Cała rodzina odbyła terapię w poradni psychologicznej. Powód korzystał z pomocy psychologa przez pół roku.

Obecnie M. W. jest studentem II roku studiów o profilu informatycznym, które odbywa na Politechnice (...). Kierunek studiów wybrał pod wpływem sugestii brata. Uczestniczy w życiu społecznym i towarzyskim, jednak występują u niego skłonności introwertyczne. Powód nadal ma w pamięci obraz miejsca zdarzenia, nie ustąpiły również problemy ze snem. Odwiedza miejsce pochówku brata, tęskni za nim.

Dowody: zeznania świadka U. W. k. 57-58; zeznania świadka B. W. k. 57-58; wyjaśnienia powoda M. W. k. 65; akta szkody; opinia biegłego z zakresu psychiatrii k. 79-82.

Pismem z dnia 23.12.2013r. powód zgłosił stronie pozwanej szkodę związaną z utratą osoby bliskiej, domagając się zapłaty od zakładu ubezpieczeń kwoty 35.000 zł.

Decyzją z dnia 08.01.2014r. Pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

Dowody: akta szkody.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Ustalając stan faktyczny w zakresie dotyczącym życia, stosunków rodzinnych powoda przed i po śmierci A. W. (1), sąd oparł się na treści dokumentów w postaci akt szkody, aktach sprawy II K 468/07 Sądu Rejonowego w Raciborzu, jak również na zeznaniach przesłuchanych w charakterze świadków U. W. i B. W. (rodziców zmarłego i powoda) oraz wyjaśnieniach powoda M. W., które to były spójne i wzajemnie się uzupełniały. Dokonując oceny roszczenia pozwu, sąd posiłkował się nadto dowodem z opinii biegłego z zakresu psychiatrii.

W sprawie bezsporna była zasada odpowiedzialności strony pozwanej, wynikająca z zawarcia ze sprawcą wypadku A. Z. umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jak i kwestia winy sprawcy wypadku. Oś sporu koncentrowała się natomiast wokół zagadnienia dotyczącego przesłanek przyznania zadośćuczynienia w oparciu o regulacje zawarte w art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. Pozwany zarzucił bowiem

brak istnienia podstawy prawnej żądania, jako, że do zdarzenia doszło przed wejściem w życie przepisu art. 446 § 4 k.c., zaś przepisy art. 448 k.c. i art. 34 k.c. nie znajdują zastosowania w niniejszym stanie faktycznym.

W ocenie sądu, argumentacja strony pozwanej w tej mierze, nie jest jednak przekonująca. W pierwszej kolejności jednak wskazać należy, że odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. za szkodę wynika z art. 822 § 1 k.c. w związku z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) (Dz. U. nr 124 poz. 1152 ze zm.). Ze wskazanych przepisów jednoznacznie wynika, że co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność cywilnoprawną w takim zakresie, jak osoba odpowiedzialna za szkodę. Dla oceny zasadności roszczenia, bez znaczenia natomiast pozostaje, że do zdarzenia skutkującego powstaniem odpowiedzialności doszło w roku 2007, zaś ustawodawca dopiero z dniem 03 sierpnia 2008r. w art. 446 § 4 k.c. wprowadził instytucję zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. W ocenie sądu, co słusznie zauważył również powód w uzasadnieniu pozwu, podstawę prawną w omawianym zakresie przewiduje przepis art. 448 k.c. w związku z art. 23 k.c. Sąd w pełni akceptuje pogląd judykatury, zawarty m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20.12.2012r., sygn. akt III CZP 93/12, zgodnie z którym „artykuł 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) - w brzmieniu sprzed dnia 11 lutego 2012 r. - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c.”. W aktualnym orzecznictwie za ugruntowane jednocześnie uznać należy stanowisko, wedle którego spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 42 i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012, nr 1 poz. 10 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 91, z dnia 25 maja 2011, II CSK 537/10, nie publ., z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, nie publ. i z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, nie publ.). Zgodnie z treścią art. 448 k.c. „w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia”. W orzecznictwie słusznie podkreśla się, że zasądzenie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. uzależnione jest od zaistnienia realnych cierpień wywołanych zerwaniem więzi emocjonalnej na skutek śmierci osoby najbliższej, a tym samym naruszenia prawa do życia w pełnej rodzinie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 07.06.2013r., I ACa 211/13).

Jak wynika z ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, A. W. (1) należał niewątpliwie do grona najbliższej rodziny powoda. M. W. był z nim silnie związany emocjonalnie, zmarły był jego starszym bratem, w pewnym sensie był dla niego autorytetem, z którym dzielił radości i smutki życia codziennego. Relacja chłopców była intensywniejsza również i z tej przyczyny, że dzielili wspólnie pokój. Rodzeństwo spędzało ze sobą zatem więcej czasu, co umocniło ich więzi emocjonalne i uczuciowe. Śmierć A. W. (1) wstrząsnęła rzeczywistością, w której powód dotychczas funkcjonował, naruszyła w sposób istotny jego poczucie bezpieczeństwa. Wbrew stanowisku prezentowanemu przez stronę pozwaną, powód pozostawał w poczuciu osamotnienia i z pewnością jedynie częściowo łagodziła je obecność rodziców. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wszyscy członkowie najbliższej rodziny A. W. (1) przeżywali traumę w związku z jego śmiercią, a zaistniała sytuacja wyraźnie wpłynęła na ich relacje. W rodzinie mniej było rozmów, brakowało radości, nawet nie wymawiano imienia zmarłego. Wszyscy potrzebowali pomocy psychologicznej. Dodać przy tym należy, że powód w chwili śmierci brata miał 13 lat, wobec czego wchodził w okres dojrzewania, który w sposób naturalny należy do trudniejszych etapów w życiu młodego człowieka. Tymczasem w jego psychice powstała wyrwa, co wpłynęło również na funkcjonowanie w wymiarze społecznym, kontakty z rówieśnikami, kłopoty ze snem. Natomiast, wbrew twierdzeniom pozwanego, warunkiem przyznania zadośćuczynienia, nie mogło być powstanie u pokrzywdzonego uszczerbku na zdrowiu, w tym depresji, czy chorób psychicznych. Jak już wyżej wskazano, do przesłanek uzasadniających roszczenie na gruncie przepisów art. 448 k.c. w zw. z art.23 k.c. zaliczyć trzeba: więź emocjonalną wynikającą z relacji pomiędzy pokrzywdzonym i zmarłym (osoby bliskie) oraz wystąpienie poczucia krzywdy po utracie osoby bliskiej. Uszczerbek na zdrowiu może mieć ewentualnie wpływ na wysokość

zasądzonej kwoty zadośćuczynienia. Bez znaczenia tym samym pozostaje, że z treści opinii biegłej z zakresu psychiatrii wydanej w niniejszej sprawie wynika, że powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu w związku ze śmiercią brata. Nie jest to bowiem element warunkujący zaistnienie krzywdy. Biegła natomiast potwierdziła, że utrata brata wywarła wpływ w sferze emocjonalnej powoda i w tym zakresie sąd przyjął jej konkluzje jako własne.

Jednocześnie, wbrew stanowisku pozwanego wyrażonym w odpowiedzi na pozew, w ocenie sądu, krzywda zawsze jest zjawiskiem zachodzącym w sferze doznań subiektywnych, wobec czego niezwykle trudnym do dokonania obiektywnej jego oceny. Fakt śmierci najbliższego członka rodziny co do zasady skutkuje powstaniem krzywdy, w rozumieniu art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. Sąd nie miał tym samym wątpliwości, że w realiach rozpoznawanej sprawy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie i z tych przyczyn uznał, że roszczenie pozwu jest usprawiedliwione co do zasady.

Analiza dowodów przeprowadzonych w postępowaniu dowodowym utwierdziła sąd w przekonaniu, że również co do wysokości żądanie jest zasadne. W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że do głównych czynników rzutujących na wysokość zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej, należy zaliczyć rodzaj naruszonego dobra, zakres naruszenia i trwałość skutków tego naruszenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, z 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, z 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77), przy czym zasadniczą przesłanką przy określaniu wysokości zadośćuczynienia jest stopień natężenia wskazanych elementów. To one bowiem składają się na pojęcie „krzywdy”. Oceniając roszczenie co do wysokości, należy zatem mieć na uwadze takie czynniki, jak stopień pokrewieństwa, charakter relacji rodzinnych i intensywność kontaktów, przeżywanie żałoby, jak również faktyczną bliskość relacji pokrzywdzonego z osobą zmarłą (zerwanie więzi emocjonalnej), stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolność jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 roku, III CSK 279/10, Lex 898254). Jednocześnie, skoro celem zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej krzywdy oraz to, iż ma ono charakter kompensacyjny, to jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Należy mieć jednak na uwadze, iż wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do krzywdy oraz aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. W analizowanej sprawie dla oceny krzywdy, której doznał powód, sąd uwzględnił jego młody wiek w dacie wypadku, długotrwałość jego cierpień psychicznych, przejawiających się nie tylko częściowym jego wycofaniem ze świata zewnętrznego, ale również relacjami z rodzicami, które, na skutek przeżywania przez całą rodzinę ogromnej traumy, uległy rozluźnieniu i z pewnością wzmogły poczucie osamotnienia po stronie powoda. Niewątpliwie powód mógł odczuwać deficyt oparcia emocjonalnego u rodziców, którzy z racji własnych przeżyć nie byli w stanie poświęcać mu tyle czasu, ile przed wypadkiem. Jednocześnie zabrakło brata, z którego zdaniem się liczył, któremu ufał i mógł liczyć na jego wsparcie, a brak ten niewątpliwie był widoczny dla powoda w każdej niemal sytuacji życia codziennego. W tych okolicznościach, w ocenie sądu, wysokość żądanej przez powoda kwoty zadośćuczynienia na poziomie 25.000 zł należało uznać za adekwatną do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy.

Nie do zaakrobowania natomiast, w ocenie sądu, pozostawał zarzut strony pozwanej dotyczący przyczynienia się A. W. (1) do powstania szkody, co miałyby rzutować na kwestię wysokości zadośćuczynienia. Jak bowiem wynika z wyjaśnień sprawcy wypadku A. Z., złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 58 akt II K 468/07), podtrzymanych następnie na rozprawie w dniu 11.06.2017r. (k. 130a akt sprawy II K 468/07), zarówno on, jak i zmarły mieli zapięte pasy bezpieczeństwa, co oznacza, że brak było podstaw do obniżenia świadczenia. Strona pozwana okoliczności tej nie podważyła, choć to na niej, z mocy art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu w tej mierze. Niezależnie od tego jednak, sąd zauważa, że nawet zaakceptowanie tezy pozwanego w odniesieniu do przyczynienia się A. W. (2) do powstania szkody, nie wpłynęłoby na treść rozstrzygnięcia co do wysokości żądania. Określona przez powoda kwota zadośćuczynienia w wysokości 25.000 zł, została bowiem, w ocenie sądu, utrzymana w rozsądnych granicach i w żadnym wypadku nie można uznać jej za nadmierną wobec aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa. Obniżenie wysokości świadczenia doprowadziłby natomiast do podważenia jego kompensacyjnej funkcji. W tych okolicznościach sąd uznał, że kwota 25.000 zł zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy i nie będzie stanowić źródła jego wzbogacenia.

Roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych znajduje oparcie w art. 481 § 1 k.c.: „Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody (...)” oraz § 2 tegoż artykułu: „Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...)” Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód przed wytoczeniem powództwa wzywał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia, na co wskazują akta szkody, decyzją z dnia 08.01.2014r. odmawiając wypłaty żądanej kwoty, zatem sąd odsetki zasądził od dnia 09.01.2014r. Jak wynika z treści wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia z dnia 18 stycznia 2012 r. sygn. I A Ca 930/11 „zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia powinien spełnić swoje świadczenie na rzecz poszkodowanego niezwłocznie po otrzymaniu od niego stosownego wezwania, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek od należnej wierzycielowi sumy”. Jednocześnie, zgodnie z brzmieniem art. 481 § 2 k.c. obowiązującym od dnia 01.01.2016r. (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.) sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia art. 98 § 1 i § 3 kpc oraz art. 99 k.p.c. Na zasądzoną kwotę składają się następujące wartości częściowe: równowartość opłaty od pozwu w kwocie 600 zł; wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł [część IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej – Dz.U. Nr 225, poz. 1653 ze zm.).

Sąd natomiast nie uwzględnił wniosku pełnomocnika powoda o przyznanie wynagrodzenia w wysokości dwukrotności stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...). W ocenie sądu przyznanie wynagrodzenia w wysokości przekraczającej stawkę minimalną w niniejszej sprawie nie znajduje uzasadnienia w nakładzie pracy pełnomocnika, mieszczącego się w granicach zwykłej staranności, jak i w samym charakterze sprawy.

Podstawę obciążenia pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotą 650 zł (punkt 3 wyroku), na którą składa się nieuiszczona część opłaty od pozwu, od której powód został zwolniony jest art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 ze zm.), który stanowi, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W punkcie 4 wyroku zarządzono wypłacenie przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Kędzierzynie – Koźlu na rzecz pozwanego kwoty 212,27 zł, tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej przez niego na poczet opinii biegłego sądowego (art. 84 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Biorąc pod rozwagę poczynione ustalenia faktyczne, treść przywołanych przepisów prawa oraz przeprowadzone rozważania należało orzec jak w sentencji wyroku.